

af Flertallet blevet sagt, at nogen Tvangstilstands Tilstedeværelse kan Flertallet ikke anerkende i Forbindelse med den foreliggende Situation. Men jeg vil dog formene, at den høje Regering under de Forhandlinger, som har fundet Sted med Amerika i Løbet af det sidste Aars Tid, har følt sig under det Tryk, under den Tvang, som Tilstedeværelsen af disse Forhold derude, der ikke vedvarende kunde fortsættes, nødvendigvis maatte frembringe. Jeg maa have Lov til at erindre om, at under Forhandlingerne her i Tinget den 22. April 1902 udtalte daværende Udenrigsminister Deuntzer, idet han gav Udtryk for sin Anerkendelse af det private Initiativ, som erklærede sig rede til at tage fat derude, men samtidig udtalte sin Mistvivl om, at det vilde slaa til overfor Opgavens Vanskelighed, følgende: „Men det maa det høje Ting lægge Mærke til, at een Ting er det muligt at sige, at hvis disse Foretagender slaar fejl, saa sidder den danske Stat tilbage med Øerne, og de ville da være sunkne langt dybere ned end før; ethvert fejlslagent Forsøg paa at bringe dem op vil bringe dem dybere ned.“ Jeg synes, at de Aar, der er gaaet siden 1902, leverer et fyldestgørende Bevis for Sandheden i denne Udtalelse.

Nu er det jo hævdet her i Tinget, saa vidt jeg husker den 25. August, saavel af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu) som af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen), at det private Initiativ saa langt fra har været stillet overfor Opgaver, som det ikke formaaede at løse, at det endogsaa maatte siges i enhver Henseende at have fyldestgjort de Forventninger, man havde næret til det. Og hvis dette er Tilfældet, synes dette mig igen yderligere at levere Bevis for, at Forholdene derude ikke kan bringes paa ret Køl gennem det private Initiativ, men at her maa Statsmagten træde til. Men Spørgsmaalet bliver da dette: kan den Opgave løses af den Statsmagt, hvorunder Øerne i Øjeblikket hører, eller maa den tages op af en Stat med andre Muligheder, end Danmark besidder, for at bringe den til en lykkelig Løsning. Det er dette Spørgsmaal, som har været stillet Kommissionen, og som det synes mig er lykkedes den at redegøre for saa vel gennem de talrige Aktstykker til Belysning af Sagen, som er fremlagte i Betænkningen, som ogsaa gennem de Afhøringer af sagkyndige saavel herhjemmefra som derudefra, som er refererede i Bilagene til Betænkningen. Og er man kommet til den

Erkendelse, at Opgaven overstiger Kræfterne, og at Udviklingsgangen derude ikke lader sig vende med de Midler, som Danmark raader over, kan jeg ikke skønne andet, end at da er det Danmarks Pligt at bøje sig for dette Faktum. Det nytter ikke at forsøge paa at benægte det og, som man populært siger, stikke Hovedet i Busken og lade, som om der ikke var noget i Vejen. Det nytter intet og gavner ingen.

Nu hævdes det fra Salgsmodstandernes Side, at netop paa det nuværende Tidspunkt vil det, under Betragtning af alle Forhold i Forbindelse med Øernes Udvikling, i Forbindelse med Erhvervet derovre og med de Muligheder, der formentlig vil blive afdækket der i den nærmeste Fremtid, være ganske utilbørligt at foretage Afstaaelsen. Maa jeg have Lov til at minde om, at ganske det samme Ræsonnement fremførte man i 1902. Med Hensyn til de allerede den Gang eksisterende vanskelige Forhold paa St. Croix henviste man da til Brysseler-Konventionen og sagde — Forhandlingerne om den var netop da begyndt —, at naar den nu kom i Orden, denne Konvention, ved hvilken England vilde rejse de sunkne Forhold paa sine sukkerdyrkende Øer, saa vilde det selvfølgelig ogsaa virke paa St. Croix, og inden føje Stund vilde de amerikanske Toldmure for Sukkeret falde, og en gylden Tid vilde oprinde for Planterne og derigennem ogsaa for den arbejdende Befolkning derude. Jeg synes, at med Henblik paa Tilstanden, som den var for et Aar siden paa St. Croix, kan man ikke sige andet, end at de Forventninger, der er blevet næret, er ganske og aldeles blevet skuffet. Thi vel har den amerikanske Toldlov af 1913 indeholdt Bestemmelse om, at Tolden paa Sukker, Melasse o: s. v. skulde bortfalde efter den 1. Maj 1916. Men det vil være alle ærede Medlemmer, som har gjort sig bekendt med Kommissionens Betænkning — og det gælder utvivlsomt dem alle —, bekendt, at forud for den første Maj i Aar gik der en Forandring i dette med fuld Tilslutning saavel fra de demokratiske som fra de republikanske Grupper i Kongressen, hvorefter denne Bestemmelse blev forandret — Grundene er der i en Skrivelse fra den danske Gesandt til vort Ministerium gjort udførligt Rede for —, saaledes at den Toldmur, som St. Croix hidtil har været udenfor, vil den ogsaa i den kommende Tid forblive udenfor.

Jeg skal ikke paa nogen Maade her komme ind paa en Gentagelse af de For-